

[J. K. Hansen.]

også andre steder, og at vi følger udviklingen på RUC med meget stor opmærksomhed. Men vi ønsker at leve op til, hvad dette folketing har vedtaget dels ved et dagsordenforslag i 1976, dels ved den særstyreordning for RUC, der blev indført.

Vi ønsker reorganiseringen på RUC gennemført. Det gør vi, fordi vi tror på de positive kræfter, der er blandt studerende og ansatte på RUC, og de er i stort flertal derude. Vi tror på, at de finder frem til en løsning i samarbejde med det eksterne rektorat. Der er tegn i sol og måne på, at det skulle lykkes. Jeg vil også sige, at skal det lykkes, så må centeret også fritages for den megen utidige politiske indblanding. Vi afviser altså forslagene.

Bertel Haarder (V):

En vattet og nervøs statsmagt kan være den største trussel mod den personlige frihed. Manglende handling undergraver tilliden til, at gældende regler bliver overholdt, og det avler terror og modterror.

Professorer og andre lærere har i ugevis ikke kunnet komme på deres kontorer på grund af disse sympatiaktioner med Roskilde universitetscenter. Man har forment dem adgang til at hente deres dyrebare ejendele, f. eks. manuskripter til doktordisputater. Nogle har ikke kunnet få udbetalt deres løn, det har vi fået brev om i dag. Døre er blevet brudt op og papirer gennemrodet, eksaminer er blevet forhindret. På historisk institut i København er eksamen truet for 840 eksamensstuderende.

Studenterrådet opfordrer i tale og skrift til, at centraladministrationerne på samtlige landets uddannelsessteder nu skal besættes, som der står, og jeg citerer fra pjecen: »Vi må nu skride til besættelse af centraladministrationerne på samtlige landets uddannelsessteder. Kampen må føres til sejr«, og så nævnes der 5 programpunkter, hvoraf genåbning af den samfundsvidenskabelige basisuddannelse på RUC kun er det ene.

I Studenterhåndbogen har Studenterrådet for en sikkerheds skyld allerede nu opfordret til, at balladen også fortsætter til efteråret, idet man nemlig anbefaler alle dem, der ikke kan komme ind på grund af adgangsbeholdning, at møde op alligevel. Der er kort sagt sikret ballade sommeren igennem.

Jeg gentager: den største trussel mod den

personlige frihed for befolkningen er en vattet og nervøs statsmagt. Vi kræver ikke, at ministeren eller direktoratet skal tilkalde politiet og sætte vold mod vold, men vi kræver, at ministeren indskærper over for alle rektorer og institutbestyrere, og hvem der i øvrigt har ansvaret, at den personlige frihed skal sikres på vore undervisningssteder, så at de ansatte og studerende kan komme til deres arbejde og undervisning.

Mindretalsdiktaturet må brydes. Vi vil skarpt følge udviklingen, og vi mødes jo igen senest på næste torsdag, hvor der under forespørgselsdebatten vil blive lejlighed for tinget til om nødvendigt at udtale sig herom.

Blokaderne er jo iværksat med det påskud, at man vil støtte Roskilde universitetscenter. Vi er glade for, at ministeren ikke har bøjet sig for presset, og vi har ligesom ministeren tillid til, at de eksterne rektorer kan vurdere, hvornår basisuddannelsen bør genåbnes.

Hvis vi nedlagde Roskilde universitetscenter i dag og derved gjorde Københavns universitet endnu større og endnu mere uhåndterligt, så ville det vel i virkeligheden være den største tjeneste, vi kunne gøre Studenterrådet. En nedlæggelse ville være benzin på en brand, som vel i virkeligheden er ved at dø ud, fordi der er færre og færre, som vil lege med. Vi vil ikke gøre noget som helst, som kan hjælpe Studenterrådet ud af den klemme, det er kommet i, og derfor siger vi ikke ja til de to forslag på indeværende tidspunkt.

Studenterrådet er i færd med at svinde ind til en latterlig, lille minoritet, som ingen kan være bekendt at have noget at gøre med. Studenterrådets synspunkter kom i mindretal, da der på Roskilde universitetscenter blev forlig om at åbne den samfundsvidenskabelige basisuddannelse den 1. februar 1978. Studenterrådet isolerer sig selv. Studenterrådet har umuliggjort sig selv for tid og evighed. Studenterrådet har sat sig uden for politisk indflydelse på dansk uddannelsespolitik.

Bemærk venligst, at Studenterrådet slet ikke er noget studenterråd – det var det engang, men det er det ikke længere. Der er for længst vokset andre organisationer op ved siden af, og det er uden tvivl dér, man i fremtiden skal finde de studerendes talerør. På den måde kan vi håbe, at de studerende ad anstændige veje får indflydelse igen på dansk uddannelsespolitik. Jeg gad for øvrigt nok se, hvor mange af